

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

26. Quomodo corpus Christi vnà cum Pixide lignea, in qua asseruabatur, incendio circumquaque sæniente, intactum permanserit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

8 COLLATION. SACRAR.

cidisse incendium, saluumq; & incolumer
liquisse cum claustro monasterium, tantu
autem conlaterales domos siue officinas co
nes cum arcis in fauillam & cineres esse red
ctas. Quis hæc sperare poterat? Quis nisi De
hoc facere potuisset, cuius auxilium multu
do populi ytriusque sexus ex vltiore Rhe
littore prospectans, suppliciter & deuotissim
inclamabat? Viderunt enim plerique illoru
& hoc publicè fatentur, quia viderunt vnu
speciosissimum super monasterij, culmen
uo latere siue cubitu innixum, & subleuatu
manu dextera impetum ignis abigentem, q
iam turrin campanariam introrsum con
puerat.

*Rupertus Tuiiensis eodem in libro cap. 4. & 5. p
modo corpus Christi vna cum pixide lignea, in
asseruabatur, incendio circumquaque senientis,
tactum permanserit.*

CAP. XXVI.

AVdito hoc bono nuncio reuertebar p
noctem tristem die reddito, & ecce P
chianus sacerdos Ecclesiæ, supra memorat
nomine Stephanus diuulgabat, mihi ma
mè denarrare properant, dulce & iucundum
miraculum, signum valde bonum, magnu
que & euidens vigilantis circa nos diuinæ pro
piciationis indicium. Pixidem ligneam, &
ea corpus Dominicum habuerat secus alt
de more repositum, in fenestra siue absida

trorsus in muro regulis ligneis compacta cū
ostio & sera. Erant autem cū iam dicta pi-
xide & alia vascula ad sacrum ministeriū per-
tinentia, videlicet alia pixis hostias continens
non consecratas, ampulla quoque vinaria, &
ipsa stannea, & vasculum thuris, & candelæ,
& aliquid lini, quorum meminisse nos exi-
git causa tanti miraculi. Denique in illa forti-
tudine vehementis incendij, cū non solum
ipsa basilica, verū etiam totum castelli spa-
cium quasi vnus esset caminus multo maior
quā ille Babylonius ignis, cuius flamma dif-
fusa est supra fornacem quadraginta nouem
cubitis, cum fragmenta quoque trabium ardē-
tium decidentia, signa quoque metallica mi-
ro modo ardendo sponte concrepantia, & cō-
crepando ardentia, de altitudine ardentis cā-
panariæ turris excidissent non solum fracta,
verū etiam penè liquefacta, & taliter prola-
psa omni materia coangustatum intra muros
basilicæ amplius sæuaret incendium, arsit si-
mul & ipsa absida cū omnibus suprā dictis,
quæ intus erant reposita, nimirum leuiter &
cito pro magnitudine incendium sicut stipu-
la, vel quasi exiguum fœni: sola autem pixis
illa cum corpore Dominico incolumis & in-
tacta permansit. Mox ergo vbi sacerdos iā di-
ctus accessum habere potuit, dolēs, vt fateba-
tur, quia cū turbaretur instante incendio, &
aliqua exportaret, vel exportari faceret, obli-

tus fuerat tollere corpus Dominicū, amouit
 quantotius congeriem lignorum, fauillarum
 ardentium, & introspeciens, reperit hoc in
 gne miraculum. Protinus excipiens, & cunctis
 videntibus qui aderant, illud fidei nostræ sa-
 cramentum demonstrans atque diuulgans,
 venit ad me gaudens, & suam oblitus ne-
 gligentiam propter abundantiam lætitiæ, læ-
 ceter non sine tristitiæ nebula, pro damna
 quod acciderat. Nox enim quædam adhuc
 toto illo die erat in cordibus nostris, & quæ
 si graui somno pressi mentis nostræ oculi no-
 dum valebant prospicere ortum solis, id est
 claritatem diuinæ præsentia fulgentem ca-
 ca nos, siue in medio nostrum tribus mira-
 culis, isto prægrandi & cæteris duobus
 quæ supra narraui. Sequens erat dies Do-
 minica, & ego circa horam ferè tertiam
 perrexi, & multis sequentibus vel præses-
 tibus locum intuitus sum, & opus virtutis
 consideravi admiratione dignum, cum quæ
 & illud accedebat ad gaudium, quod altare
 considerabamus inuiolatum, cum coherentibus
 altari lapides magni, qui coram strati iacebant,
 fracti & in frustra diuisi essent magnis mol-
 bus fragmentorum, id est trabium ab inco-
 dio fractarum, & ardenso eadentium.

*Eusebius Casariens. Eccles. hist. lib. 6. cap. 34. de Sa-
 rapione, qui non potuit mori nisi percepta Eucharis-
 tia.*